

SUSANNE HANIKA

De dood houdt geen siësta

Lekker lezen
op vakantie

Het was augustus, het hoogtepunt van de zomer was dus bijna voorbij. Het water van het meer was heerlijk warm en toen ik die middag na mijn zwemrondje weer uit het water kroop plakten de eerste populierenbladeren in herfstkleur al op mijn buik. We hadden een paar koele dagen gehad en zelfs de meest geharde gasten hadden gemopperd dat de herfst was begonnen. Maar gelukkig vergisten ze zich!

Mijn camping – die ik drie maanden geleden eigenlijk al had willen verkopen, hoewel ik daar toch geen moeite voor deed – was namelijk helemaal bezet, zodat ik echt geen slecht weer kon gebruiken! En alle ouders die hier in hun tent vakantie vierden al helemaal niet! Want je kon het niet echt vakantie noemen als je door regen en kou met een paar vechtende kinderen in zo'n kleine ruimte zat! Maar gelukkig voor ons allemaal was het een prachtige nazomer.

'Weg jij!' zei ik tegen Milo, de grote zwarte hond die ik had geërfd en die nu op mijn badlaken lag. Maar hij bleef gewoon liggen en keek me met zijn kop tussen de poten trouwhartig aan. Milo was niet alleen oud, maar ook doof. En misschien had hij ook een ander idee over de manier waarop je de middag moest doorbrengen dan ik. Ik haalde mijn schouders op en zei: 'Neem maar niet de moeite om op te staan, hoor. Ik kom je vanavond wel halen.'

Kreunend stond Milo toch maar op en ik pakte snel het oude zachtroze badlaken met de donkere rozenblaadjes erop van mijn Nonna. Ik drukte mijn neus in de zachte stof en dacht een paar seconden aan mijn geliefde oma, die mijn

leven de afgelopen drie maanden behoorlijk op z'n kop had gezet. Want doordat ze de camping aan me had nagelaten, had ze me opeens vanuit mijn geboortestad Hamburg naar Beieren gelanceerd.

Milo en ik liepen de trap op naar de camping en hij begon te grommen tegen een klein hondje met zeer harige oren. Dat vond ik heel gemeen, want het beestje woog waarschijnlijk niet meer dan drie pakken suiker. Hoewel, hij had een ego dat niet onderdeed voor dat van Milo, en misschien zelfs wel sterker was.

De eigenaar bleef staan en aaide Milo over zijn enorme kop, hoewel deze nog steeds gromde. 'Ach, wat ben je een lief hondje,' zei hij. Zo zou ik de grommende Milo, die met stijve poten om het hondje heen liep, zeker niet noemen. Voor de zekerheid pakte ik zijn halsband vast.

Deze campinggast heette Sebastian Kern. Hij was zeker een paar jaar jonger dan ik en was alleen. Hij had iets liefs, net als zijn hond: een vlinderhondje met een verzorgde zwart-witte vacht. Niet alleen zijn hondje leek verzorgd, maar ook zijn caravan, zijn tafelkleed en zijn auto. Had mijn toekomstige ex Martin ons huis in Hamburg maar zo netjes gehouden!

'Niet zo lief als jouw hond,' zei ik vriendelijk. Daarna trok ik Milo mee, die met tegenzin meeliep.

Toen ik bijna bij de receptie was, zag ik dat Evelyn opgewonden stond te praten met een man die met zijn rug naar me toe stond. Evelyn was een van mijn vaste campinggasten. Hoewel, dat was misschien een verkeerde omschrijving, want ze hield helemaal niet van kamperen. Ze sliep al drie maanden niet meer in haar camper, maar in een van mijn logeerkamers die ze in bezit had genomen. De man met wie ze stond te praten droeg een lederhose met best wel mooie kousen en toen ik langs hen liep zag ik dat het Schwarz was. Schwarz!

Ergens stelde me dat heel erg teleur. Makelaar Schwarz was de afgelopen drie maanden namelijk onze aartsvijand geworden. De man vond geen intrige te min om zijn doel –

het kopen van mijn camping – te bereiken! Wij van de camping, dus alle vaste en regelmatige gasten en ik, waren het met elkaar eens dat Schwarz, die de camping met de grond gelijk wilde maken om daar een luxe hotel op te bouwen, de camping nooit in handen mocht krijgen.

Ik wikkelde het badlaken steviger om me heen, negeerde hen en sloeg de deur van de receptie achter me dicht. Met klepperende teenslippers rende ik de trap op naar mijn huis om me om te kleden. Later zou ik wel nadenken over dat opgewonden gesprek voor mijn deur!

Nadat ik me had omgekleed liep ik net naar beneden toen de deur van de receptie energiek open werd getrokken. Ik kwam tegelijk met Evelyn de receptie binnen.

‘Ik vermoord hem!’ siste ze witheet van woede, terwijl ze bij de kleine gootsteen op zoek ging naar bestek.

Ik wist niet wat me meer stoorde: dat ik niet wist wie ze wilde vermoorden of dat ze kennelijk eerst nog iets wilde eten. ‘Wat doe je daar?’

‘Ha!’ Triomfantelijk hield ze een van mijn langste broodmessen omhoog, het mes met het mooie houten handvat. ‘Die man heeft zijn laatste adem uitgeblazen, dat kan ik je wel vertellen!’

‘Wie?’ vroeg ik verbijsterd.

‘Schwarz!’

Ik versperde haar de weg. ‘Wat ben je van plan?’

‘Aan de kant! Ik vermoord hem. Nu!’

‘Schwarz? Geef mij dat mes! Voor zoiets mag je mijn goede, mooie broodmes niet gebruiken!’

‘Het is een scherp mes!’ zei Evelyn, terwijl ze probeerde mij opzij te duwen.

‘Het is mijn enige scherpe mes! Leg neer! Als je daar mensen mee vermoordt wil ik dat mes nooit meer gebruiken. Bovendien ligt dat mes dan tot sint-juttemis in de bewijskamer van de politie en moet ik mijn brood met een bot mes snijden.’

‘Ik koop wel een nieuwe voor je,’ zei Evelyn.

Voordat ze de receptie uit kon stormen greep ik haar pols.

‘Laat me los!’ zei ze kwaad.

Ik wist natuurlijk wel dat ze echt niet van plan was iemand te vermoorden, maar toch had ik liever dat mijn mes weer in de la lag. ‘Geef mij dat mes! Waarom zou jij je om zo’n kerel in het ongeluk storten?’

Je mocht jezelf nooit ongelukkig maken om welke man dan ook! Dat was mijn nieuwste motto sinds mijn man me had bedrogen met onze knappe buurvrouw met haar mooie roze string.

‘Weet je wat hij zei?’ vroeg ze, waarna ze toeliet dat ik het mes van haar afpakte.

‘Die man is toch zeker geen gedachte waard,’ zei ik, omdat het me absoluut niet interesseerde wat Schwarz allemaal zei. ‘Die man heeft ze niet allemaal op een rijtje, dat weet iedereen.’

Woedend, zonder op mijn woorden te reageren, zei ze: ‘Hij noemde me een lelijk oud wijf! Dat gelóóf je toch niet, dat iemand mij, Evelyn Kaminski, een lelijk oud wijf noemt?’

Evelyn was zevenenvijftig en goed geconserveerd. Afgezien van het feit dat ze iets te veel Ramazzotti dronk – zoiets zag je aan de huid –, te vaak bruiningscrème had gebruikt – dat zag je ook aan de huid – en bovendien niet zonder seks kon. Dat laatste zag je niet aan de huid, maar alleen aan de manier waarop ze met mannen omging. Ik kende haar zeg maar alleen flirtend. Bovendien was ze gek op lycra en heel strakke of doorzichtige kleren.

Lelijk oud wijf was hoe dan ook geen aardige term voor een vrouw die jonger was dan hij en ook nog eens een veel beter figuur had! Maar gek genoeg dachten mannen altijd dat ze veel langzamer ouder werden dan vrouwen van dezelfde leeftijd. Of misschien dachten ze gewoon dat het geen probleem was dat ze een buik hadden.

‘Die man heeft toch geen verstand van echte vrouwen,’ zei ik om haar af te leiden. ‘Hij is waarschijnlijk gek op geblon-

deerde trutjes die veertig jaar jonger zijn dan hij, zonder een eigen mening en met een laag IQ.’

Evelyn zuchtte gelukzalig.

‘En zo iemand ben jij gewoon niet.’ Ik had kennelijk de juiste woorden gevonden. ‘Die man is het niet eens waard dat we woorden aan hem verspillen.’ Ik slaakte een opgeluchte zucht toen Evelyn het uiteindelijk met me eens was.

Meteen daarna hoorde ik geschreeuw buiten. Wat een turbulente dag! Vroeger dacht ik altijd dat er alleen in de stad van alles en nog wat gebeurde, maar dat konden alleen stadsbewoners denken!

‘Hetzenegger. Die veegt hem nu de mantel uit,’ zei Evelyn tevreden. ‘Hij heeft waarschijnlijk gehoord wat Schwarz tegen me zei.’

Ik kon me niet voorstellen dat Hetzenegger daarom zo’n drukte maakte, maar toch voelde ik me genoodzaakt me hier ook mee te bemoeien. Dus rende ik op mijn teenslippers naar het sanitairgebouw, waar Schwarz en Hetzenegger tegen elkaar stonden te schreeuwen. Ze waren allebei groot en hadden een behoorlijke buik, zodat ik niet tussen hen in kon gaan staan. Op een veilige afstand stonden meneer en mevrouw Schmidkunz en Vroni Hetzenegger te luisteren, net als een paar andere gasten die op het kabaal waren afgekomen.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg ik luid. ‘Hallo?’

Ze hoorden me niet. Zo te horen beschuldigde Hetzenegger Schwarz ervan dat hij iedereen bedroog en bovendien zei hij dat hij zich met alles wat maar mogelijk was zou verzetten tegen de verkoop van de camping. Schwarz schreeuwde terug dat hij hier alles zou slopen en zich niet zou laten tegenhouden door Hetzenegger.

Wat dééd Schwarz eigenlijk op mijn camping? Ik had namelijk nog altijd niet op zijn vrij riante aanbod gereageerd.

‘Ophouden!’ riep ik, waarna ik toch maar tussen de beide kemphanen in ging staan.

Hun geschreeuw verstomde en ze keken me geschrokken aan. Ik was blij dat ik zoveel autoriteit uitstraalde en haalde

diep adem. ‘Zo is het genoeg! Verlaat mijn camping, meneer Schwarz. Ik snap echt niet wat u hier steeds te zoeken hebt!’

Mijn Nonna zou nog heel andere dingen hebben gezegd, als eerste vermoedelijk ‘*Và a morire ammazzato!*’ Wat letterlijk ‘Ik hoop dat je wordt vermoord!’ betekende, maar je kon het ook gewoon vertalen als ‘Loop naar de duivel!’

Schwarz keek me bijna een beetje geïntimideerd aan, wat me nogal verbaasde, want ik had niet eens in het Italiaans gevloekt. Pas toen ik zag dat hij naar mijn hand keek, begreep ik waar mijn autoriteit vandaan kwam: ik had nog steeds mijn Nonna’s lange broodmes in de hand. Een beetje verlegen liet ik mijn hand zakken.

Schwarz keek me kwaad aan, maar liep vervolgens linea recta naar het meer beneden.

‘*Vai a cagare!*’ mompelde ik, om mezelf een beetje te kalmeren, wat ‘Je kunt de pot op’ betekende. Dat was een van de favoriete uitdrukkingen van mijn Nonna geweest als ze zich over iemand opwond. Ik voegde er nog een ‘*Faccia di culo!*’ aan toe, wat me een bestraffende blik opleverde van mevrouw Schmidkunz, die kennelijk Italiaans kende.

Hetzenegger keek me ook boos aan. ‘Ik had dat graag met hem willen uitpraten.’

‘Wat?’

‘Ik heb net een vaste voortent besteld en ben niet van plan lijdzaam toe te kijken als hij de camping platwalst.’

De mensen om ons heen mompelden instemmend.

‘Ik begrijp u wel, hoor,’ zei ik sussend. ‘Maar ik kan de camping eerlijk gezegd niet houden. Ik moet schulden afbetalen, en de firma Klaus & Gruber heeft mijn geld.’

Die stomme klootzakken! Ik stond om de een of andere reden in de scheldstand.

‘Zij moeten je dat geld toch zeker teruggeven,’ bromde Hetzenegger.

‘Zo eenvoudig is het niet. Ik heb een paar dagen geleden een advocaat gebeld die me vertelde dat daar wellicht langdurige rechtszaken voor nodig zijn, die ik waarschijnlijk zal verliezen.’

Sofia's camping-serie – deel 3

Eerste verschijndatum september 2021

Oorspronkelijke titel *Der Tod hält keine Mittagsruhe*

Oorspronkelijke uitgever beTHRILLED – be, het e-bookimprint van Bastei Entertainment

This edition has been negotiated by Gudrun Hebel

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 5787 5

ISBN luisterboek 978 90 261 5789 9

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door ge-luidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tevens in de Sofia's camping-serie:

Moord in de camper – deel 1
De dood gaat op kamp – deel 2